

[Indenrigsministeren.]

at man siger til Regeringen: vi har ikke kunnet stille andre Ændringsforslag i saa Henseende, men saa maa I se at komme med et nyt Lovforslag. Det forekommer mig, at saadan kan man ikke bære sig ad.

Og ganske tilsvarende paa et andet Omraade. Venstremindretallet erkender, at der bør træffes Bestemmelser vedrørende Landhypotekforeningerne, og saadanne Bestemmelser findes i Lovforslaget, og Venstre i Folketinget har stemt for dette Forslag, ordret som det staar nu, sidste Sommer i Folketinget. Det vil Venstre nu stemme ned, men siger derefter i Betænkningen, at saa kan Regeringen komme med nye Forslag. Man stiller ikke selv noget nyt Forslag.

Altsaa, paa to vigtige Omraader erkender man, at en Ordning er nødvendig. Paa det ene Omraade er Regeringens Forslag tiltraadt af Venstre i Folketinget, den anden Ordning har Venstres Ledere tiltraadt, og derefter stemmer man det ned, men man kan ikke selv foreslaa noget bedre. Det er ikke en god Fremgangsmaade for et overvejende og regulerende Ting, og det kan ikke være Udtryk for særlig Ansvarsbevidsthed.

Jeg vil gerne have Lov til at sige et Par Ord i Tilslutning til de Udtalelser, den ærede Ordfører fremsatte om denne Sags Forhistorie. Jeg tror aldrig, jeg her i Rigsdagen tidligere har omtalt Forhandlinger, som jeg har ført med den ene eller den anden politiske Personlighed, jeg tror aldrig, nogen har kunnet beklage sig over mig i saa Henseende. Men dette forudsætter jo en vis Gensidighed, og jeg har Lov til at sige her i Aften, at jeg efter de Forhandlinger, der førtes mellem Regeringen og de Herrer Krag og Hauch, har været udsat for, at Venstres Presse har givet en fuldkommen forvansket Fremstilling af, hvad der er foregaaet. Personlige politiske Angreb er mig altid fuldkommen ligegyldige; men en systematisk Fortielse og Forvrængning af Formerne for Forhandlinger af den Art, her er Tale om, kan det dog ikke være nødvendigt at finde sig i. Endnu saa sent som i Søndags saa jeg i et Venstreblad følgende Forklaring af, hvad der er sket: at Dr. Krag paa Opfordring af Indenrigsminister Dahlgaard, som var ganske blank i Konverteringssagen, har deltaget i nogle Samtaler angaaende Mulighederne for at udligne den Ulighed, der er opstaaet mellem de Debitorer, som har faaet deres Laan konverteret, og dem, der ikke har faaet det.

Jeg vil, som sagt, i Tilslutning til den

ærede Ordførers Udtalelser før fremkomme med nogle faa Bemærkninger. Den 8. Marts, efter at Forslaget var behandlet her i Tinget, saa vidt jeg husker den 6. Marts, opsøgte Venstres Ordfører mig i Indenrigsministeriet og sagde, at han meget gerne i Henhold til de Udtalelser, han havde fremsat i Landstinget, vilde bidrage til, at der kom noget mere ud af Rentesænkningstræbelserne; hvis jeg var enig heri, bad han mig foretage det fornødne med Hensyn til en saadan Forhandling og tilføjede, at Venstres Formand var rede til at deltage i en saadan. Det er indlysende, at jeg med de Synspunkter, jeg har paa disse Omraader, var rede til og tillige var pligtig til at deltage i en saadan Drøftelse.

Jeg talte derefter med den højtærede Statsminister om Sagen, og der fandt saa to Drøftelser Sted i Statsministeriet mellem de to ærede Herrer og Statsministeren og mig. Derpaa foregik der en nærmere Drøftelse af visse Enkeltheder mellem den ærede Ordfører, Landbrugsministeren og mig, og endelig foretoges der en meget indgaaende og langvarig Gennemgang af Forslagets Enkeltheder ogsaa med Dr. Krag. Hvad der var opnaaet Enighed om, tilgik der de to Herrer Meddelelse om i maskinskrevne Eksemplarer, og der gjordes ingen Indvendinger fra de Herrer Side. Derfor kunde jeg senere forelægge dette for Landstingets Udvalg. Til den ærede Ordførers Redegørelse i Aften om Indholdet deraf skal jeg kun føje, at Aftalen var tillige, at Midlerne skulde tilvejebringes gennem 5 Mill. Kr. paa Aktieselskabsskatten og Resten paa Formue-skatten.

Det er klart, og det ønsker jeg gerne at sige her, at der ikke gennem disse Forhandlinger var tilvejebragt en Garanti for Venstrepartiets Tilslutning. Jeg vil udtrykke det saaledes, at det var, hvad de Herrer vilde gaa ind for over for Partiet. Men paa den anden Side vil ærede Medlemmer af Landstinget dog sikkert indrømme mig, at Regeringen havde Lov til ikke at betragte de to Herrer som to almindelige Bude, der paatog sig Overbringelsen til Venstrepartiet. I hvert Tilfælde maa jeg fastslaa, at denne Sags Historie udelukker, at de Herrer Partipresse kan behandle disse Forslag som noget elendigt Juks, som Regeringen har lavet sammen, og som man nu vil prakke Venstrepartiet paa. Jeg har i de sidste Dage set enkelte af Venstrepressens Redaktører, som har skrevet noget saadant, gaa herinde i Rigsdagen. Jeg be-